

Christiane Gammeltoft-Hansens prædiken 2. søndag i advent

Taler

Christiane Gammeltoft-Hansen
Sognepræst

Dato

7. december 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Anden Mosebog kapitel 34, vers 27-35
Peters Andet Brev kapitel 1, vers 16-18
Markusevangeliet kapitel 9, vers 2-13

Salmer

Hvorledes skal jeg møde
Gådefuld er du, vor Gud
Med strålekrans om tinde
Lyksaligt det folk, som har øre for klang
Jeg så ham som barn med det solrige øje
Blomstre som en rosengård

- 1 De mødes på midten – midt imellem himmel og jord. Dér hvor luften er tynd, hovedet er let og hjertet er løftet. De mødes på bjerget.

- 5 Bjerger er mødepunkter. Her rejser jorden sig, stiller sig på tær og strækker sig ind i skyerne. Her bøjer himlen sig ned, kommer jorden i møde, og giver mennesker, der bor i lavlandet en platform, hvorfra de kan se mere, end de ellers kan.

- 10 De gamle vidste, at bjerge er Guds bolig. Derfor gik Moses op på et bjerg, da han skulle tale med Gud. Men samtidig er bjerge jo også menneskers bolig, så sandt som at bjergene er rodfæstet i vores verden, og sandt som at vi kan bestige dem.

- 15 Den, der ikke bevæger sig i højden, kan kun se sit liv fra neden. Som en langsynet står man på klods hold af livet uden mulighed for at kunne stille skarpt. Rundt om en er der en skov af realiter, der forhindrer det større udblik og indblik. Det er ikke fordi troen og længslen efter mening ikke er der. Men det hele er uklart og tåget. Udsynet er for dårligt, og så bliver det nemt til, at meningen placeres i det, der ligger lige for.

Det er som med dem, der venter nede, mens Moses er oppe på bjerget. De begynder at tro, at meningen skal findes i en guldkalv. Da de ikke kan se længere, stopper deres tro ved den. Det er hvad deres religiøsitet og bekendelse kan række til: en glimtende, prangende genstand. En figur af guld der lyder hul, 25 når man banker på den.

Eller det er som med dem, hvis syn på livet er så fladt, at hele verden forekommer dem grå og utiltalende. Konfronteret med verdens realiteter har de ikke andet svar end kulturkritik og misantropisk menneskeforagt. Hvor i dette 30 flade landskab skulle de have noget at bygge deres tro på? De ser kun jernhårde og ubøjelige kendsgerninger, hvor end de vender øjet hen. Og så giver de op. Giver op på verden og dens beboere. Her er alligevel ikke andet at komme efter end skuffelser.

35 Da er det, at Jesus tager dem i lavlandet med op på bjerget. Der er noget de skal se – de skal se livet fra oven.

En udsigt er ikke bare en udsigt. En udsigt er en mulighed for at træde i et nyt forhold til verden. Dér på afstand kan det, som tæt på er utydeligt, pludselig stå 40 klart: Verden er stor og besidder en skønhed. Der er mere end, hvad et snæversynet menneske kan famle sig frem til.

Jesus tager dem med op på bjerget og stiller dem foran udsigten. Eller det vil sige, han stiller sig ind imellem dem og udsigten, som et prisme igennem hvilket 45 det grå tvetydige landskab springer ud i alle regnbuens farver. Han stiller sig op foran dem, og med ét forvandles det hele. Ikke sådan at han eller verden pludselig er en anden, men nu ser de det hele klarere. Pludselig kan se længere tilbage og længere frem. De ser hvad de er kommet af. Og de ser hvad de bestemt til. Markus beskriver det som, at de ser lyset.

50

Mennesker, der har set lyset, har vi nu ellers en hvis skepsis overfor. Møder vi et sådant forklaret menneske, stiller vi os sjældent glade op for at høre mere. Og man kan da heller ikke lade være med at tænke, at hvis sådanne lysoplevelser skulle være forudsætningen for kristentroen, så kan kristendommen kun være 55 for de særligt indviede.

Måske netop fordi den tanke hurtigt melder sig, afmonterer Markus den, inden

den når at blive mere udfoldet. Det her er netop ikke for de få. Uanset at de kun
60 er tre disciple, der går op på bjerget i Markus' fortælling, så bredes perspektivet
med det samme ud til at gælde alle. De tre er i bund og grund kun blevet
inviteret derop, for at de skal gå ned igen. Ned i verden til de andre, der ligesom
dem, har bjerge de kan gå op på, og et guddommeligt prisme, der kan kaste farve
og klarhed ud over deres landskab.

65 Men inden de går ned, er der altså noget de skal se. Og inden vi skeptisk afviser
lysoplevelsen, er der også noget vi skal se.

Fortællingen om forklarelsen på bjerget er fortællingen om, at der findes
70 lysninger i vores liv. Lysninger midt i skoven af hårde realiteter, hvor der melder
sig et klarsyn og en klarhed. Det kan opleves som det at høre en tale. Ord på ord
på ord strømmer det ud af den andens mund, uden at man helt forbinder noget
med det, endsige forbinder sig selv med det. Indtil det lige pludselig rammer en.
Noget i det sagte trænger med ét ind, som er der blevet tændt et lys ved hvilket
75 man kan se og forstå. Det er det samme, vi kan opleve med evangeliet. Man kan
høre evangeliet fortalt ord, for ord, for ord, men så lige pludselig kan der ske det,
at man bliver ramt af det på en måde, hvor man ikke mere hører det som ord,
men som mening. Og lige i det øjeblik forstår man, at det her er en
nødvendighed og sandhed, der er bestemmende for ens liv.

80 Kristentroens lysninger er at høre kærligheden og opstandelsen fortalt ikke som
fjerne smukke ord eller udspekulerede fabler, men som noget der gælder ens liv
ubetinget. Og i denne erkendelse vide, hvad det er ens tro er funderet i og lever
af.

85 Og lysningerne findes ikke kun i ord. De findes også i det ordløse. Vores
tilværelses lysninger kan bestå i et blik, en berøring, et stykke musik. Hver især
ting, der kan fungere som udsigtpunkter, hvorfra vi ser, at vores verden ikke er
uden skønhed og betydning.

90 Bjerget og lysningen er åbenbaringssteder. Steder, hvor vi ser vores liv ovenfra.
Med Jesus som prisme ligger vores landskab her forklaret. Peter siger det, vi alle
oplever i lysningen og på bjerget: Her er godt at være. Og alligevel er det ikke
sted at slå sig ned. Vi er som sagt kun blevet inviteret derop for at blive sendt af
95 sted og ned igen. Vi er kun blevet inviteret derop, for at det skal blive klart, at vi
ikke kan trække os tilbage.

Den kristne tro er verdslig. Den hører til i verden og kan derfor heller ikke
100 unddrage sig solidariteten med den og dens beboere. Vi inviteres op på bjerget
for at få en mulighed for at orientere os i den tilværelse, der kan være så svær at
finde rundt i og se tydeligt, når man er tæt på. Tvivlen vil sikkert igen
indfinde sig. Den langsynede igen famle rundt. Men midt i verden ligger der
bjerger og lysninger. Midt i verden lyder der musik og ord, der bærer på en større
105 mening. Det er som rastepladser på vores vej, opladningssteder, hvor vi får
kræfter til nye dage.

Bjerger er menneskers og Guds bolig. Men det er lavlandet også. Jesus bliver da
heller ikke selv oppe på bjerget. Havde han gjort det, ville han være blevet
110 udvisket mere og mere. Som en person på en fjern, ensom bjergtinde, der bliver
mere og mere utydelig, jo længere væk vi kommer.

Gud og mennesker stiger sammen op, for sammen at stige ned igen. Det
bevæger sig ikke væk fra virkeligheden men ind i den. Midt i skoven af hårde
115 realiteter er der lysninger. Det er derfor vi også om vores liv hernede kan sige:
her er godt at være.

Amen.

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

2. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christiane-gammeltoft-hansens-praediken-2-sondag-i-advent>

130

135